

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ (ΚΒ)
2004-2005

Μουσική Επιμέλεια:
Λούλα Χαραλάμπους

Λαμβάνουν μέρος, οι τάξεις των:

Δ1 Κίκα Αριστείδου
Δ2 Παναγιώτα Ποιράνη
Δ3 Δέσποινα Αρέστη
Δ4 Ναυσικά Στεφανή

Αφηγητής: Βρισκόμαστε στα τέλη της δεκαετίας του 1930. Ο Χίτλερ έχει καταλάβει την εξουσία στη Γερμανία καθώς και ο Μουσολίνι στην Ιταλία. Και οι δυο τους έχουν επιβάλει στους λαούς τους φασιστικά, δικτατορικά καθεστώτα.

Αφηγητής: Ο Φασισμός απειλεί την ειρήνη. Τα σύννεφα του πολέμου σκεπάζουν τον ουρανό της Ευρώπης. Ο Χίτλερ εξοπλίζεται πυρετωδώς και δημιουργεί μια φοβερή πολεμική μηχανή και το Σεπτέμβριο του 1939 επιτίθεται.

Αφηγητής: Αρχίζει ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος. Ο αιματηρότερος πόλεμος που γνώρισε η ανθρωπότητα. Οι λαοί παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα! Ο γερμανικός στρατός προελαύνει. Η μία μετά την άλλη οι χώρες της Ευρώπης πέφτουν στα χέρια του Χίτλερ.

Μουσική: Εμβατήριο:

Πάνω κει στις Πίνδου μας τις κορφές
ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 1Η: ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

1. Εξήντα τέσσερα πέρασαν
χρόνια από τη μέρα
που η Πίνδος αντιλάλησε
στην ιαχή "αέρα"
2. Μισός αιώνας διάβηκε
που άστραψε η λόγχη
και που βροντοφωνάξαν
οι Έλληνες το ΟΧΙ
3. Η Δόξα εσεργιάνισε
την Πίνδο με καμάρι
και σκόρπισε τριγύρω της
το δάφνινο κλωνάρι
4. Τα συλλογιέμαι και ριγώ
τα παλληκάρια εκείνα,
που δίχως σκέψη αψήφισαν
το κρύο και την πείνα.
5. Δε λογαριάσαν τη φωτιά,
ούτε την τρύπια χλαίνη
και μπήκανε στην Κορυτσά
και μες το Τεπελένι.
6. Είμαι πολύ περήφανος
και θέλω να τους μοιάσω.
Θα ήταν τάχα μπορετό
και να τους ξεπεράσω;

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 2^Η: ΜΑΡΑΘΩΝΕΣ ΚΑΙ ΑΥΛΩΝΕΣ

1. Στα πολύ αρχαία χρόνια,
μες τα βάθη των καιρών,
φτάσαν μπρος το Μαραθώνα
τα καράβια των Περσών
2. Πλήθη αμέτρητα βαρβάρων,
στ' άγιο χώμα μας πατήσαν
και μ' ασπίδες που αστράφταν
πόλεμο άνισο αρχινήσαν.
4. Όμως και αν ήταν λίγα
της Ελλάδας τα παιδιά,
τους νικήσανε γιατί' είχαν
λιονταριών γενναία καρδιά.
5. Στα νεώτερα τα χρόνια,
στα βουνά της Αλβανίας,
ξανακάνανε το ίδιο
στο στρατό της Ιταλίας,
3. Τα Ελληνόπουλα μια χούφτα
και μιλιούνια οι Ιταλοί,
μα στο άκουσμα του "αέρα"
φεύγουνε λες κι είν' λαγοί.
6. Γι' αυτό κι αν περνάν τα χρόνια
κι αν αλλάζουν οι καιροί,
των ηρώων οι απογόνουι,
γίνοντ' ήρωες κι αυτοί.

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 3^Η: ΟΧΙ

1. Βάρβαροι σήμερα
φτάσαν στα σύνορα.
-Ε, σεις. Μεριάστε!
Για σας ερχόμαστε!
-Δε σας δεχόμαστε,
δε θα περάστε!

2. -Είμαστε πλιότεροι
κι είστε λιγότεροι.
Ποιος θα σας σώσει:
-Ξεχνάτε; Κι άλλοτε
ήμασταν μόνο τριακόσιοι.

3. Θα σας ρουφήξουμε
και θα σας σφάξουμε
μεσ' στον αγώνα.
-Δε σας φοβόμαστε
γιατί κρατιόμαστε
απ' το Μαραθώνα.

4. -Δε το ξετάζουμε.
Εμείς διατάζουμε.
Θα φύγετε;
-Όχι!
Για να περάσετε
θα δοκιμάσετε
τι αξίζει η λόγχη.

5. Ορμούν οι βάρβαροι
φουριόζοι κι άχαροι.
-Εμπρός! Μεριάστε!
-Δε σας δεχόμαστε.
Δε σας φοβόμαστε.
Δε θα περάστε!

2. Ήχοι από σειρήνες, κορναρίσματα, φωνές, πόλεμο.....

«ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ» ΣΚΕΤΣ 1

(Στο σιδηροδρομικό σταθμό)

Ανέστης:

Βρε μέρα που μας ξημέρωσε σήμερα! Σειρήνες, κορναρίσματα, φωνές ... χαλασμός κόσμου! Πόλεμος! Πόλεμος με τους Ιταλούς!

Αχ, τον άτιμο, το φασίστα το Μουσολίνι... θα το πληρώσει ακριβά αυτό το κακό που 'πα να μας κάνει. Θα τους δώσουμε τους μακαρονάδες τους Ιταλούς ένα μάθημα μα τι μάθημα! Στη θάλασσα θα τους πετάξουμε!

(Μπαίνει ο Σωκράτης)

Ε, πατριώτη, για το μέτωπο και συ; Έλα κόπιασε να τα πούμε μέχρι να φτάσει το τρένο.

Σωκράτης:

Γεια σου πατριώτη, και συ για τη μάχη ε ... Ρε τι έχει να γίνει πάνω στα αλβανικά βουνά ... χαλασμός! ... Δεν έχουν καμιά τύχη οι Ιταλοί ... θα τους τσακίσουμε!

Ανέστης:

Ε, βέβαια, είναι σίγουρο ... η νίκη θα 'ναι δική μας! Εμείς θα πολεμήσουμε για τ' άγια χώματά μας, τα παιδιά μας, τις γυναίκες μας, για το σπίτι μας. Οι Ιταλοί γιατί να δώσουν τη ζωή τους σ' αυτόν τον άδικο πόλεμο; Με το ζόρι τους ξεσπίτωσε ο Μουσολίνι και τους πάει στον πόλεμο.

3. Μουσική: Βουκολικό

Σωκράτης:

Παντού, σ' όλα τα μέρη της Ελλάδας, ξεσηκώθηκαν όλοι. Νέοι, άντρες, γυναίκες, γέροι! Σ' ολονών τα πρόσωπα βλέπεις ζωγραφισμένο το θάρρος ... Ένα πείσμα και μια πίστη για τη Νίκη, για τη νίκη της Ελλάδας!

(Μπαίνει ο Μήτρος φορώντας χειμερινή στολή τσολιά)

4. Μουσική:

Μήτρος:

(Μπαίνει τραγουδώντας)

Μαυρ' είν' η νύχτα στα βουνά
στον κάμπο πέφτει χιόνι
στα άγρια στα σκοτεινά

Ο Έλλην ξεσπαθώνει, ο Έλλην ξεσπαθώνει...

Ουρέ μανούλα μ' τι εχν' να παθν' οι μακαρονάδες απάν στν Αλβανία, θα βουλιάξν, θα τα κάνουμε σκουρδαλιά!

Σωκράτης:

Για πού, βρε πατριώτη; Για τον πόλεμο συ;

Μήτρος:

Για ποιο πόλιμο, βρε Έλληνα, για το πανηγυρ' πάου!

Ανέστης:

Ποιο πανηγύρι, βρε πατριώτη! Πόλεμο έχουμε!

Μήτρος:

Κι τι είναι ου πόλεμος, βρε πατριώτες, πανηγυρ' είναι! Θα
πάθν' μεγάλ' χασκαρίκα οι Ιταλοί. Θα τα' χορέψουμε στου
ταψί!

Να τα' δώκω μια μι του τσαρούχι αυτινού του Μουσολίν' ... να
τανοιξω του κιφαλ'.

Ιμένα που μι βλέπιτι είμι απόγονος τ' караϊσκάκη, ου
Μήτρους απ' τ' Άγραφα ... Δέκα Ιταλοί ντ' κατσιά και δε μι
φταν'!

Σωκράτης:

Μπράβο Μήτρο, θα δώσουμε και την ψυχή μας για τη Νίκη, για
τη σωτηρία της Ελλάδας, δε θα την αφήσουμε να χαθεί.

Ανέστης:

Έλα τώρα, κάτσε εδώ να ξαποστάσεις λίγο ώσπου νάρθει το
τρένο να φύγουμε.

Μήτρος:

Όχι ... δε κάθουμι! Ιγά τώρα κάθουμι σ' αναμένα κάρβουνα. Δε
βλέπω την ώρα και τη στιγμή να πάου απάν στου μέτουπου να
πολεμήσω. Που είν' αυτουνού του διαουλεμένου το τρένου;
Γιατί αργεί να φτας';

Μάνα:

(μπαίνει αναστατωμένη) Ανέστη, Ανέστη παιδάκι μου!

Ανέστης:

Τι είναι, βρε μάνα, γιατί ήρθες στο σταθμό; Σας
αποχαιρέτησα στο σπίτι ... γιατί έκανες τόσο δρόμο;

Μάνα:

Αχ παιδάκι μου, όλα τα πράγματά σου στα ετοίμασα και ξέχασα
να σου δώσω το πιο απαραίτητο ... Έτρεξα η καψερή να προλάβω
κι ευτυχώς που σας πρόλαβα.

Ανέστης:

Τι ξέχασες, βρε μάνα;

Μάνα:

Να παιδάκι μου! Την εικονίτσα της Παναγίας να πάρεις μαζί
σου ... να σε φυλάει στις μάχες. Χωρίς τη βοήθειά της τίποτα
δε θα κάνουμε, παιδάκι μου ... Να προσεύχεστε στην Παναγία,
να την έχετε κοντά σας, στο πλευρό σας!

Μήτρος:

Αμ' καλά σι λέει βρε Ανέστ'! Ξέχασες να παρς μαζί σ' του
εικόνισμα; Που πας χωρίς τη βοήθεια του θεού; Κοίτα... ιγώ
ιδώ στην καρδιά μ' τουν έχω τον Αη-Γιώργη, τουν προστάτ'
του χουριούμ'!

Σωκράτης:

Ελάτε τώρα, αδέρφια, ακούγεται το τρένο, σε λίγο φτάνει! Ας
πούμε ένα τραγούδι όλοι μαζί να ανέβει το ηθικό μας στα
ύψη!

Όλοι: (τραγουδούν)

5. Τραγούδι:

Τρα λα λα λα λα

Με το χαμόγελο στα χείλη, παν οι φαντάροι μας μπροστά,
και 'γίναν οι Ιταλοί ρεζίλι, γιατί η καρδιά τους δεν βαστά.

Κορόιδο Μουσολίνι, κανένας δεν θα μείνει,
κι' εσύ κι' η Ιταλία η πατρίδα σου η γελοία
τρέμετ' όλοι το χακί.

Δεν έχεις διόλου μπέσα, κι' όταν θα μπούμε μέσα,
ακόμη και στη Ρώμη γαλανόλευκη
θα υψώσουμε σημαία Ελληνική.

Τρα λα λα λα

Βρέχει και κάτω από την τέντα, δεν κάνουν βήμα μπρος τα
εμπρός.

Και λένε στα ανακοινωθέντα, φταίει ο κακός μας ο καιρός.

Κορόιδο Μουσολίνι.....

Τρα λα λα λα

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 4^Η:
Η 28^Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

1. Έχ' η Ελλάδα μας πολλές ηρωικές σελίδες που μας μιλούνε για παλιούς και νέους Λεωνίδες. Δε λογαριάζουν θάνατο, δε δείχνουνε δειλία, οι Έλληνες δοξάζονται για την Ελευθερία.

2. Σαν τέτοια μέρα όρμησε από την Αλβανία να πάρει την πατρίδα μας η άνομη Ιταλία. Οκτώ εκατομμύρια λόγχες του Μουσολίνι μαζεύτηκαν στα σύνορα να δουν τι θ' απογίνει.

3. Στις τρεις προς τα χαράματα κάποιος χτυπά με φόρα την πόρτα του Πρωθυπουργού: - Ποιος να 'ν' αυτή την ώρα!
 - Εγώ ο πρέσβης Ιταλός, μήνυμα φέρνω τώρα...
 - Περάστε, εξοχότατε... Τι; Τη χώρα;
 Όχι, ποτέ, φύγ' απ' εδώ. Όχι, δε θα περάστε. Δε μας φοβίζουν τ' άρματα, ούτε τ' αεροπλάνα, θα πολεμήσουμε, τ' ακούς; Όχι και πάλι όχι!

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 5^Η:
 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

1. Φτωχή καρδιά μου, πώς βαστάς
μέσα σ' αυτό το σπαραγμό
-και να κοιτάζω τα παιδιά
που βόσκουν στα σκουπίδια!
2. Τα προσωπάκια τους χλωμά,
κυνηγημένα απ' το διωγμό,
το κρεβατάκι τους η γης
και τ' άστρα κεραμίδια...
3. Κι ως πέφτει απάνω στις γυμνές
τις σάρκες κρύα η βροχή,
που από τρεις ώρες τα χτυπά
και τα 'χει σακατέψει,
4. σα σπουργιτάκια αράδιασαν
με παγωμένη την ψυχή
στον τοίχο τον αντικρινό
με δίχως νου και σκέψη.
5. Έλα, καρδιά μου, ζάρωσε
στον τοίχο εκεί στο σπαραγμό,
αφού δεν έχεις τίποτα
για τα παιδιά να κάνεις.
6. Κυνηγημένη είσαι και συ
μέσα στου πόνου το διωγμό
κι αγκάλιασέ τα τα φτωχά
μαζί τους να πεθάνεις.

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 6Η: ΠΡΩΤΑ ΜΑΣ ΚΟΥΣΑΝ ΤΟ ΨΩΜΙ

1. Πρώτα μας κόψαν το ψωμί κι ύστερα το σχολείο,
σκληρός ήταν ο φασισμός εις το σαράντα δύο.
Όλα τα υποφέραμεν τα βάσανά μας κείνα,
μα το σκολειό δεν κλείσαμε, μ' όλη την άγρια πείνα.
2. Κι αφότου δεν ημπόρεσαν να κλείσουν τα σχολεία,
μας έδωσαν διαταγή ν' αλλάξουμε θρησκεία.
Έρθε και νέα διαταγή από το Μουσολίνι
γάδαρος, σκύλος κι όρνιθα και γάτα να μη μείνει.
3. Κι άμα δεν είχαν σκύλους πια, ετρώγαμεν τσουκνίδες,
μολόχα δεν αφήναμεν, ούτε και σκυλαρούδες.
Εγώ θυμούμαι να σας πω, μπροστά εις την αυλή μου
δυο στρατιώτες Γερμανοί εσφάξαν το σκυλί μου.
Έπειτα βρέθημεν κι εμείς εις την απελπισία,
εφάγαμεν το γάδαρο κι ας ήταν αμαρτία.
4. Εις το σαράντα τέσσερα, το μήνα το Γενάρη,
λέγω σας δεν εφύτρωσε ούτε στη γη χορτάρι.
Κατόπιν σα δεν έφτασεν τροφή ως το Φλεβάρη,
πολλοί ζητούσαν ζωντανοί να μούνε στο καμάρι.
5. Από την πείνα ούτε ο παπάς μπόρεσε να τους θάψει
και ο καθένας έπιανε το λάκκο του να σκάψει.

6. Μουσική Λυπητερή:

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Ήσουν ένα μικρό πεινασμένο τσοπανόπουλο.
 Βοσκούσες τα πρόβατά σου στα χειμαδιά της Λευκάδας
 εκείνο τον παγερό χειμώνα του '42.
 Χουχούλιαζες τα ξυλιασμένα χέρια σου
 κάτω από μια ξεσκισμένη κάπα.
 Τον είδες τον αντάρτη που κρύφτηκε
 στο πιο πυκνό μέρος του λόγκου.
 Κι όταν σε λίγο πλάκωσαν οι καραμπινιέροι:
 -Δεν ξέρω, έλεγες, δεν ξέρω πού κρύφτηκε ο
 αντάρτης.
 Κι όσο αγρίευαν, τόσο...
 -Δεν ξέρω, δεν ξέρω, έλεγες.
 Σε χτύπησαν άσπλαχνα,
 σε κλότισησαν, σε πέταξαν μέσα στη λάσπη.
 Κι όσο έλεγες: «Δεν ξέρω», τόσο περισσότερο σ'
 έδερναν.
 Τα μάτια σου είχαν θολώσει,
 τα χείλια σου τρέμανε, τα αίματα τρέχανε στο
 πρόσωπό σου.
 Μάζεψες όσες δυνάμεις σ' απόμειναν:
 -Ξέρω, ξέρω, είπες, ξέρω πού κρύβεται,
 μα δε σας λέω. Είμαι Έλληνας..
 Σε μάζεψαν οι δικοί σου την άλλη μέρα
 μισοπεθαμένο κι αναίσθητο.
 Σου λείπει βέβαια το ένα μάτι, μα ...είσαι
 ΕΛΛΗΝΑΣ!

“ΟΙ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΙ “
 ΣΚΕΤΣ 2

7. Μουσική:

ΒΑΖΕΙ Ο ΝΤΟΥΤΣΕ ΤΗ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

Βάζει ο Ντούτσε τη στολή του και την σκούφια την ψηλή του,

μ' όλα τα φτερά.
Και μια νύχτα με φεγγάρι την Ελλάδα πάει να πάρει,
βρε τον φουκαρά.

Ωχ! Τον τσολιά μας το λεβέντη βρίσκει στα βουνά,
και ταράζει τον αφέντη τον μακαρονά.

Αχ Τσιάνο, θα τρελαθώ, Τσιάνο,
με τους τσολιάδες ποιος μου είπε να τα βάνω.

Ξεκινάει την άλλη μέρα μα και πάλι ακούει «ΑΕΡΑ»
από τον τσολιά.

Δρόμο παίρνει και δρομάκι και πηδάει το ποταμάκι,
ξέρει την δουλειά.

Ωχ! Τρώει τις σφαίρες σα χαλάζι από τον τσολιά
κι' όλο στρατηγούς αλλάζει για να βρει δουλειά.

Αχ, Τσιάνο, θα τρελαθώ, Τσιάνο,
και στείλε γρήγορα τα μαύρα μου να βάνω.

Στέλνει ο νέος Ναπολέων μεραρχίες πειναλέων
στο βουνό ψηλά
για να βρουν τον διάβολο τους κι' ο στρατός μας αιχμαλώτους
τσούρμο κουβαλά.

Ωχ, και οι Κένταυροι οι καημένοι βρε τι τρομερό,
νηστικοί, ξελιγωμένοι πέφτουν στο νερό.

Αχ Κράτσι, να μην σε δω Κράτσι,
γιατί σε κάρβουνα αναμμένα έχω κάτσει.

4. Τρέχουν σαν τρελοί στους βράχους κι' από μας κι απ' τους
συμμάχους
τρώνε την κλωτσιά.

Και χωρίς πολλές κουβέντες μπήκαν Έλληνες λεβέντες,
μέσ' την Κορυτσά.

Ωχ! Μέσα στ' Αργυρόκαστρο εμπήκε το χακί,
και σημαία κυματίζει τώρα Ελληνική.

Αχ Τσιάνο, θα σκοτωθώ Τσιάνο,
γιατί σε λίγο και τα Τίρανα τα χάνω.

Και 'παθαν οι καημένοι μεγάλη συμφορά,
κι' η Ρώμη περιμένει κι' εκείνη τη σειρά.

Πιτσιρίκος 1:

Άστε τα τραγούδια ρε παιδιά και ελάτε εδώ. Οι Γερμαναράδες
σε λίγο θα περάσουν και θα είναι φορτωμένοι τρόφιμα.

Πιτσιρίκος 2:

Κάτι πρέπει να σκεφτούμε να τους πάρουμε λίγα απ' αυτά που
μας κλέβουν κάθε μέρα.

Πιτσιρίκος 3:

Ναι ναι, μη φοβάστε τους Γερμαναράδες, εμείς είμαστε μικροί
αλλά πονηροί. Και στο κάτω κάτω, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Μας τα κλέβουνε αυτοί, τα παίρνουμε πίσω εμείς.

Πιτσιρίκος 4:

Εμπρός λοιπόν Ελληνάκια, το παλιό κόλπο πάντα πετυχαίνει.

Το κόλπο με το τσιγάρο.

(Μπαίνει στη σκηνή ένας Γερμανός στρατιώτης βηματίζοντας στρατιωτικά)

Γερμανός στρατ.:

Χάι Χίτλερ! Χάι Χίτλερ! Γκερμανία κατακτήσει όλο τον κόσμο, γίνουν όλοι σκλάβοι δικοί μας. Εγώ εντώ κέρβερος! Φυλάω ψωμί, φάνε Γερμανοί στρατιώτες. Αλίμονο σε Έλληνας που θέλει κλέψει ψωμί. Χάι Χίτλερ! Χάι Χίτλερ!

(Εμφανίζεται ένας Έλληνας πιτσιρίκος. Μπαίνει στη σκηνή περπατώντας μάγκικα κρατώντας ένα τσιγάρο και πλησιάζει το Γερμανό στρατιώτη)

Γερμανός στρατ.:

Ε, ψιτ, τι κάνει εδώ Έλληνας πιτσιρίκος; Τι θέλει τέτοια ώρα έξω; Νύχτα, κρύο ... ξεπαγιάσεις.

Πιτσιρίκος 1:

Καμαράτ, θέλω ανάψει τσιγαρέτ από φακό σου. Τσιγαρέτ θέλω ανάψει.

Γερμανός στρατ.:

Τσιγαρέτ ανάψεις από φακό μου; Χαχαχά!

Πιτσιρίκος 2:

Για, βρε Γερμαναρά, ανάψω τσιγαρέτ από φακό σου. Εμείς στην Ελλάδα ξέρουμε πολλά κόλπα και το τσιγαρέτ ανάβουμε από ηλεκτρικό φακό.

Γερμανός στρατ.:

Χαχαχα! Τι κουτός Έλληνας πιτσιρίκος! Ανάψει τσιγαρέτ από φακό μου! Χαχαχα!

Πιτσιρίκος 3: Εγώ καταφέρει ανάψει τσιγαρέτ και μη χασκογελάς, βρε Γερμαναρά.

Γερμανός στρατ.:

Ανάψει;

Πιτσιρίκος 4:

Ανάψει, καμαράτ.

Γερμανός στρατ.:

Νιξ ανάψει.

Πιτσιρίκος 1:

Για, για ... εγώ ανάψει. Βάζουμε στοίχημα;

Γερμανός στρατ.:

Στοίχημα; Τι στοίχημα;

Πιτσιρίκος 2:

Το λοιπόν άκου να δεις μάγκα. Αν εγώ νιξ ανάψει τσιγαρέτ από φακό σου, εσύ εμένα «κλαπ!» καρπαζιά. Αν εγώ ανάψει από φακό σου, εγώ εσένα «κλαπ!» καρπαζιά.

Γερμανός στρατ.:

Ντεν καταλαβαίνει.

Πιτσιρίκος 3:

Ντεν καταλαβαίνει; Είσαι μάπας!

Γερμανός στρατ.: Έλα, άντε, ανάψει τσιγαρέτ από αναπτήρα μου.

(Πλησιάζει ο πιτσιρίκος και σβήνει δύο φορές τον αναπτήρα του Γερμανού)

Γερμανός στρατ.:

Χαχαχα! Χοχοχο! Παιχνιδιάρης που είναι πιτσιρίκοι στο Ελλάντα. Χοχοχο! Εντάξει; Άναψες τσιγαρέτ;

Πιτσιρίκος 4:

Εντάξει, βρε χιτλερία. Άντε γεια σου τώρα γερμανικό κουτορνίθι!

Γερμανός στρατ.:

Αφίντερζεν. Χαχαχα! ... Βλάκας Έλληνας πιτσιρίκος...

(Γυρίζει ο Γερμανός και βλέπει ότι του έχουν κλέψει τα ψωμιά που φύλαγε και αρχίζει να ουρλιάζει από το θυμό του)

Άχ, παλιοέλληνας, ντιάβολο πίκουλο ... Άχτεν μούχτεν ... Τι φάνε τώρα Γερμανοί στρατιώτες; ... Άχ, πιάσει σκοτώσει ... Άχ, ντιάβολο πιτσιρίκο πιάσει σκοτώσει.

Σκηνικές παρατηρήσεις

Ο Γερμανός στρατιώτης κρατά ένα ηλεκτρικό φακό. Πίσω του, μόλις βγει στη σκηνή, βάζουμε ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο ψωμιά. Την ώρα που συζητούν ο πιτσιρίκος και ο Γερμανός δύο άλλοι πιτσιρίκοι κλέβουν το ψωμί και το καλάθι).

Μουσική:

ΕΛΕΓΕΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

Πάνω στο χώμα το δικό σου

λέμε τα' όνομά μας.

Πάνω στο χώμα το δικό σου

σχεδιάζουμε τους κήπους και τις πολιτείες μας.

Πάνω στο χώμα το δικό σου Είμαστε.

Έχουμε πατρίδα.

Έχω κρατήσει μέσα μου την τουφεκιά σου.

Γυρίζει μέσα μου ο φαρμακερός ήχος του πολυβόλου.

Θυμάμαι την καρδιά σου που άνοιξε

κι έρχονται στο μυαλό μου

κάτι εκατόφυλλα τριαντάφυλλα

που μοιάζουνε σαν ομιλία του απείρου

προς τον άνθρωπο.

Έτσι μας μίλησε η καρδιά σου.

Κι είδαμε πως ο κόσμος είναι μεγαλύτερος

κι έγινε μεγαλύτερος για να χωρά η αγάπη.

Το πρώτο σου παιχνίδι Εσύ.

Το πρώτο σου αλογάκι Εσύ.
Έπαιξες τη φωτιά. Έπαιξες το Χριστό.
Έπαιξες τον Α-Γιώργη και το Διγενή.
Έπαιξες τους δείχτες του ρολογιού
που κατεβαίνουν απ' τα μεσάνυχτα.

Μουσική:

Ο ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟΣ

Μελαχρινέ Ναπολιτάνο, ο πόλεμος είναι φρικτός,
Εσύ μαχαίρωσες τον Πάνο, μετά σε σκότωσε κι αυτός.

Τώρα κοιμάστε αγκαλιασμένοι όπως το θέλησε ο Θεός,
νάν' οι λαοί αδελφωμένοι, μαύροι λευκοί ένας λαός.

Εσύ στη Νάπολη Μπαρμπέρης κι αυτός ψαράς στο Αιτωλικό
να μάθεις δεν θα καταφέρεις πως φτιάσαμε στο φονικό.

Τώρα κοιμάστε αγκαλιασμένοι όπως το θέλησε ο Θεός,
νάν' οι λαοί αδελφωμένοι, μαύροι λευκοί ένας λαός.

«ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ» ΣΚΕΤΣ 3

(Οι στρατιώτες μπαίνουν στη σκηνή τρέχοντας κι αλαφιασμένοι. Ταυτόχρονα ακούγονται κανονιές και πυροβολισμοί).

Λοχίας:

Ουφ! Δεν έχει σταματημό το κανονίδι. Αλλά που θα πάει θα τους φάμε τους κοκορόφτερους τους Ιταλούς. Καθίστε βρε να πάρουμε μια ανάσα.

Δεκανέας:

Έχουμε τους Ιταλούς, έχουμε και τον παλιόκαιρο. Χειμώνας κι αυτός! Θαρρείς και μας το φύλαγε!

Αλέξης:

Ακόμα και οι λύκοι λούφαξαν από το φόβο τους και μείναμε εμείς οι άνθρωποι, τα άγρια θηρία, να σκοτώνουμε ο ένας τον άλλον.

Δημητρός:

Δύσκολα τα πράγματα λοχία! Δε βλέπεις πέρα από τη μύτη σου. Να δούμε πώς θα τα καταφέρουμε με τέτοιο παλιόκαιρο...

Λοχίας:

Δύσκολα τα πράγματα Δημητρό ... δύσκολες και οι στιγμές που περνά η πατρίδα. Γι αυτό κι εμείς πρέπει να αντέξουμε. Να τους συντριψουμε τους μακαρονάδες!

Δεκανέας:

Μόνο εμείς περνάμε δύσκολα; Όλη η Ελλάδα υποφέρει μαζί μας.

Λοχίας:

Όλοι υποφέρουμε... όμως είμαστε έτοιμοι να πέσουμε για την πατρίδα ... κι αυτό γιατί μας πνίγει το άδικο που μας έκανε ο Ιταλός. Αυτό το άδικο μας κάνει λιοντάρια έτοιμα να κατασπαράξουμε τους Ιταλιάνους.

Όλοι: (Τραγουδούν).

ΤΡΑΓΟΥΔΙ:

Κορόιδο Μουσολίνι κανένας δε θα μείνει ...

Φώτης:

Δύναμη που την έχουμε! Πολεμάμε και τραγουδάμε! Τρώμε στραγάλια και σταφίδες και τους νικάμε. Πολεμάει η ελληνική ψυχή! Πήραμε την Κορυτσά ... αύριο μεθαύριο παίρνουμε και το Αργυρόκαστρο.

Δημητρός:

Λοχία! Πονάει η καρδιά μου ... Όχι για τα βόλια ... για τους δικούς μου πονάει, τη μάνα και την αδερφή μου ... Που 'ντο μωρέ το ταχυδρομείο;

Αλέξης:

Πόση ανάγκη έχουμε από ένα γράμμα ... να γλυκάνει λίγο η καρδιά μας.

Δεκανέας:

Στην πρώτη γραμμή του πολέμου βρισκόμαστε, αδέρφια! Για να φτάσουν εδώ γράμματα, περνάνε από ένα σωρό μάχες...

Φώτης:

Δεν έχουμε και λίγη κουραμάνα, πανάθεμά μας, να λαδώσουμε λίγο τ' αντεράκι μας. Τα πόδια μας μελανιάζουνε στα τρύπια μας άρβυλα και σεις ονειρεύεστε γράμματα και γραφές, μωρέ;

Αλέξης:

Α ρε και να 'χαμε ένα πιάτο φασολάδα, αχνιστή, λίγες ελιές κι ένα κρεμμυδάκι τσακισμένο στο γόνατο!

Δημητρός:

Σταματήστε γιατί με ξελιγώσατε. Θα μου 'ρθει ζαλάδα μ' αυτά που ακούω.

Λοχίας:

Δε μας λυγίζει ούτε πείνα ούτε χιόνια. Για τη νίκη της πατρίδας όλα πρέπει να τα υπομείνουμε, ν' αντέξουμε.

Δεκανέας:

Χθες, για μια στιγμή ξεμοναχιάστηκα και ξαφνικά ακούω: Ε, σολντάτο γκρέκο! Ψηλά τα χέρια. Γυρίζω και βλέπω κάτι αμούστακα παιδιά ... βουτυρόπαιδα. Δύσκολα, Τάσο μου, την έχει λέω μέσα μου.

Δημητρός:

Και μετά, ρε Τάσο, τι έγινε; Πως τους ξέφυγες;

Δεκανέας:

Α εύκολο... Βάζω μπροστά την πιο δυνατή φωνή μου: Α-έ-ρ-α, Α-έ-ρ-α και το 'βαλαν στα πόδια σα λαγοί. Δυο τρεις παραδόθηκαν αμέσως και κλαψουρίζοντας λέγανε: Μπόνο Γκρέκο, μπόνο Γκρέκο ...

Αλέξης:

Κοίτα βρε το χιόνι, έχει φτάσει ως τη μέση μας. Δε φτάνει η πείνα και η ψείρα που μας έχει ανέβει ως το λαιμό έχουμε και το χιόνι. Κοίταξέ το ... δε σταματάει το άτιμο.

Λοχίας:

Να βρε, μόλις προχτές πήρα γράμμα από τους δικούς μου. Να το διαβάσω δυνατά κι έτσι να νομίσουμε ότι όλοι πήραμε γράμμα.

Όλοι:

Να μας ζήσεις λοχία αθάνατε!

Λοχίας:

(Βγάζει το γράμμα και διαβάζει)

Αγαπημένο μας παιδί σε φιλούμε σταυρωτά. Είμαστε περήφανοι για τα κατορθώματά σας. Μακάρι παλικάρι μας να βαστάγανε τα κότσια μας. Θα 'ρχόμασταν και μεις κοντά σας να σας βοηθήσουμε. Κουράγιο γιέ μου. Κουράγιο παλικάρια όλων των μανάδων. Φιλιά στους λεβέντες που πολεμούν μαζί σου. Προσευχόμαστε στην Παναγία να σε προστατεύσει. Ευχόμαστε να τελειώσει ο πόλεμος και να ανταμώσουμε γρήγορα. Με τη νίκη! Σε φιλούμε γλυκά, οι γονείς σου.

Αγγελιοφόρος:

Παιδιά, παιδιά! Σας φέρνω νέα ...

Όλοι:

Τι είναι; Τι νέα μας φέρνεις;

Αγγελιοφόρος:

Οι τσολιάδες μας όρμησαν πριν από λίγο στην πίσω ρεματιά και έπιασαν καμιά κατοσταριά Ιταλούς. Τους τσακίσαμε! Ο Ελληνικός στρατός μπήκε στο Αργυρόκαστρο, το πήραμε το Αργυρόκαστρο!

Μουσική:

ΠΗΡΑΜΕ Τ' ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

Ποτάμι τρέχει ο λαός, στους στολισμένους δρόμους
 Στα μάτια του οργή και φως, ανάπηροι στους ώμους.
 Πήραμε τ' Αργυρόκαστρο και πάμε, και πάμε και πάμε
 παραπέρα.

Τύρρανοι δε γλυτώνετε, αέρα, αέρα, αέρα.

2. Η μάνα κλαίει στη γωνιά κι η κόρη στο μπαλκόνι.

Το δίκιο για τη Λευτεριά,, σαν πέλαγο φουσκώνει.

(ακούγονται δυο πυροβολισμοί και ο αγγελιοφόρος πέφτει χτυπημένος και στα δυο του τα πόδια.)

Ωχ! μάνα μου, με χτυπήσανε πισώπλατα οι άτιμοι οι Ιταλοί. Πώς θα πολεμήσω μωρέ με λαβωμένα πόδια, πώς θα τρέξω να ελευθερώσω τη σκλαβωμένη Ήπειρο!

Λοχίας:

Ελάτε παιδιά γρήγορα να τον βοηθήσουμε. Άλκη, Άλκη έλα βρε, αύριο θα 'μαστε όλοι στο Αργυρόκαστρο.

Αγγελιοφόρος:

Παιδιά, ... με χτύπησαν οι άτιμοι οι Ιταλοί. Βάλτε τε σε μια γωνιά κι' εσείς μη χασομεράτε παλικάρια μου. Άστε με εμένα. Τα παλικάρια δεν φοβούνται. Μόνο που δεν θα 'μαι εκεί να πανηγυρίσω την απελευθέρωση. Δώστε μου το ντουφέκι μου, αφήστε μου κάμποσες σφαίρες και άντε στο καλό. Καλή

Λευτεριά.

Ζήτω η πατρίδα μας.

Ζήτω η Ελλάδα μας.

Λοχίας:

(βγαίνει μπροστά και απαγγέλλει)

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 7: ΟΜΠΡΟΣ!..

1. Ομπρός! Με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο Ελλάδα, στον Άνθρωπο, -ομπρός.
2. Ορμάνε πρώτοι οι Έλληνες κι όλοι οι λαοί σιμά Σου - μεγάλο τ' όνομά σου - βροντοφωνάν "Ομπρός!"
3. Ομπρός να γίνουμε ο τρανός στρατός που θα νικήσει σ' Ανατολή και Δύση, το μαύρο φίδι· ομπρός,
4. Ομπρός κι Ελλάδα σκώθηκε και διασκορπάει τα σκότη...
Ανάστα η Ανθρωπότη
κι ακλούθα την. Ομπρός!

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ 8: ΑΘΑΝΑΤΗ ΨΥΧΗ

Τρεμπεσίνα Κορυτσά και Τεπελένι,
Αργυρόκαστρο, Τομόρι και Ιβάν,
τό 'παν όλα πως το δίκιο δεν πεθαίνει
πως την Πίνδο οι εχθροί δεν την περνάν.

Η Ελλάδα μ' ορθωμένο το κεφάλι,
με τραγούδια όπως πάντα γιορτερά,
για μια νίκη εξεκίνησε και πάλι
μ' απλωμένα των γιγάντων τα φτερά.

Και στο μίσος και στη βία καταλύτρα,
το σημάδι της αιώνιας αυγής,
της αγάπης, της αλήθειας, οδηγήτρα
και το σύμβολο της Λεύτερης της γης.

Ματωμένα στις ραχούλες μονοπάτια,
κάθε βράχος, κάθε χώμα που πατάς
και καλύβες των ανθρώπων και παλάτια
είχαν γράψει ένα "ταν ή επί τας"

Κι είπε ΟΧΙ ο Λαός στην καταιγίδα
κι είχε μάθει να γκρεμίζει την σκλαβιά,
αλυσόδετη δεν τού 'μοιασε πατρίδα
η ζωή του ήταν μόνο λευτεριά.

Είπε ΟΧΙ κι αντιλάλησεν ως πέρα
ένας ύμνος μια μεγάλη προσευχή.
Κι είπε ΟΧΙ και το ΟΧΙ στον αγέρα
η αθάνατη εγίνηκε ψυχή.

Μουσική: Τραγούδι:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: Ο ΛΑΟΣ

Τούτος ο λαός, αφέντη μου, δεν ξέρει πολλά λόγια,
σωπαίνει, ακούει, κι όσα του λες τα δένει
κομπολόγια.

Και κάποιο βράδυ -πες σαν χτες- υψώνει το κεφάλι
κι αστράφτουνε τα μάτια του κι αστράφτει ο νους του
πάλι.

Κι όπως περνάν κι όπως βροντάν, μαδάει ο αγέρας
ρόδα
κι από τη λάσπη ξεκολλά της Ιστορίας η ρόδα.

Και τούτο το περήφανο, τ' άμετρο ψυχομέτρι,
μόνο σημαία το φως κρατεί, μόνο σπαθί το αλέτρι.

Κι από τους τάφους ξεκινάν όλοι οι νεκροί του Αγώνα
και μπαίνουν πάλι στη σειρά με σιδερένιο γόνα.

Και φέγγουνε τα μάτια τους σ' όλο το μέγα βάθος
σάμπως Ανάστασης κεριά μετά από τ' Άγιο Πάθος.

Να τος, περνάει ο αδούλωτος στρατός της δικαιοσύνης
και πάει να σπείρει όλη τη γης με στάρι και άστρα
ειρήνης.

Κι ως πάνω τους η Λευτεριά πάλλοντας ανατέλλει,
φουσκώνει η άκρατη καρδιά του ανθρώπου σαν καρβέλι.

ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ «ΣΚΕΤΣ 4»

ΕΛΛΑΔΑ:

28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940. Ημέρα νίκης και δόξας. Τη μέρα αυτή δείξαμε στην ανθρωπότητα ότι οι εχθροί δεν ήταν ανίκητοι. Δώσαμε θάρρος κι' ελπίδα στους σκλαβωμένους. Σώσαμε τον πολιτισμό. Χαρίσαμε στους ελεύθερους λαούς τη νίκη.

ΤΣΟΛΙΑΔΕΣ:

Σαν μας κάλεσε η πατρίδα
Στα όπλα εκείνη τη φορά
Πήγαμε' αμέσως στο στρατό
Είχαμε στα πόδια μας φτερά.
Στα χέρια το ντουφέκι με τη λόγχη
Και σκορπίσαμε τον τρόμο στον εχθρό
Φωνάζοντας Α.Ε.Ρ.Α. και ποθώντας Λευτεριά.

ΕΛΛΑΔΑ:

Μπράβο ατρόμητοι τσολιάδες.
Ελάτε εσείς καλά μου φανταράκια.

ΦΑΝΤΑΡΟΣ Α:

Με τη πίστη στο Θεό μας
Και το Ελληνικό το θάρρος
έγινα για την Πατρίδα
Ο αθάνατος φαντάρος

ΦΑΝΤΑΡΟΣ Β:

Και στη Βόρεια Ήπειρο μας
Τα παιδιά μας τα γενναία
Στήσαμε τη δοξασμένη
Της Ελλάδος μας σημαία.

ΕΛΛΑΔΑ:

Μπράβο σας και σας λεβέντες. Δόξες, δάφνες σας αξίζουν.
Ελάτε αθάνατα ναυτάκια.

ΝΑΥΤΕΣ:

Σαν μας πνίξανε την Έλλη μας στη Τήνο,
Το δοξασμένο το καράβι μας εκείνο,
Ορκίστηκα πως πριν περάσουν λίγοι μόνο μήνες
Θα 'κανα εγώ στο ναυτικό καινούριες Σαλαμίνες.
Και με της Παναγιάς μας τη βοήθεια και τη χάρη
Ζωντανέψαμε ξανά τον μπουρλοτιέρη τον Κανάρη.

ΕΛΛΑΔΑ:

Μπράβο ναυτάκια τιμημένα. Ελάτε κι εσείς καλοί μου
αεροπόροι.

ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ:

Ήμασταν κι εμείς παρόντες όπως πάντα,
 Μες το μεγάλο πανηγύρι του Σαράντα.
 Τον εχθρό, που έφευγε, από ψηλά κοιτούσαμε
 Και με τις βόμβες μας τον γλυκοχαιρετούσαμε.
 Δεν σταματούσαμε. Και με ήλιο και με τ' άστρα
 Γκρεμίζαμε του εχθρού τ' ατσάλινα τα κάστρα.

ΕΛΛΑΔΑ:

Μπράβο σταυραετοί μου δοξασμένοι.
 Ελάτε κι εσείς μικρές μου νοσοκόμες.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΣ:

Μαζί με τον τσολιά και τους φαντάρους
 Βρεθήκαμε πρώτες στου πολέμου τη φωτιά.

Ποτέ μας δεν λογαριάσαμε το χάρο
 Για την Πατρίδα την Ελλάδα τη γλυκειά.

Πόσες φορές στου πόνου το κρεβάτι
 Σαν μάνες κι αδελφές πονετικές,
 Πόσες νύχτες δεν κλείσαμε ούτε μάτι
 Σε κάποιο χειρουργείο οι φτωχιές.

ΕΛΛΑΔΑ:

Μπράβο νοσοκόμες τιμημένες. Ελάτε κι εσείς καλές μου
 Ελληνίδες.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ:

Και 'μεις στο πανηγύρι του Σαράντα
 Δουλέψαμε, δεν μείναμε στην πάντα.

Κουβαλάγαμε στην πλάτη ταχτικά
 Εκεί στην Πίνδο, πυρομαχικά.

Δουλέψαμε νύχτα και μέρα δίχως δισταγμό
 Και πήραμε ντουφέκι για να φάμε τον εχθρό.

Κι όταν λευτερώθηκε η πατρίδα η γλυκειά
 Χορέψαμε το χορό της νίκης με χαρά.

ΕΛΛΑΔΑ:

Μπράβο σε όλους σας παιδιά μου τιμημένα.

ΣΕ Σας αξίζει η δόξα και η τιμή.

Σε σας, που αψηφώντας του εχθρού μας τη φοβέρα
 Βρεθήκατε στην πρώτη του πολέμου τη γραμμή.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ:

Μουσική:

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει
 Δεν την σκιάζει φοβέρα καμμιά,
 Μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει
 Και ξανά προς την δόξα τραβά,
 (Με βήμα και με τραγούδι χαιρετούν όλοι στρατιωτικά και
 φεύγουν)

«Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΗΡΩΑ» ΣΚΕΤΣ 5°

ΠΑΙΔΙ:

Μανούλα, τον πατέρα μου με μάτια δακρυσμένα
 Ως πότε θα προσμένουμε να 'ρθει από τα ξένα;
 Δεν με πονεί; Μας ξέχασε; Γιατί δεν στέλλει γράμμα;
 Και να πονούμε άφησε σένα και μέν' αντάμα;

MANA:

Είναι μακριά παιδάκι μου, πήγε μακριά πολύ,
 Ούτε να γράψει πια μπορεί, ούτε ξανά να 'ρθεί.

ΠΑΙΔΙ:

Πιο πέρα απ' την Αμερική είναι, γλυκιά μανούλα;
 Πέρ' απ' το θείο Δημητρό, από τη θεία Κούλα;
 Που στέλλουν πάντα γράμματα και δέματα μεγάλα
 Γεμάτα ρούχα και γλυκά παπούτσια και τόσα άλλα;

MANA:

Ο θείος και η θεία σου, θα 'ρθουν κάποια στιγμή
 Αλλά ο πατερούλης σου, ποτέ πια δε θα 'ρθει.

ΠΑΙΔΙ:

Το λες αλήθεια μάνα μου; Μάνα, γιατί δακρύζεις;
 Γιατί, και ένα την καρδιά μάνα μου τη ραγίζεις;
 Να το πιστέψω πως ποτέ δε θάρθει εκείνη η μέρα
 Να αγκαλιάσω, να χαρώ και 'γω πια τον πατέρα;

MANA:

Κει πούναι ο πατέρας σου μονάκριβο παιδί
 Είν' όσοι δεν γυρίζουνε στη γη. Κι είναι πολλοί.

ΠΑΙΔΙ:

Πες μου μανούλα μου γλυκιά, πού είν' αυτός ο τόπος;
 Γιατί να φύγουν από 'κει πια δεν υπάρχει τρόπος;

MANA:

Είναι μαυρίλα και καημός! Είναι πυκνό σκοτάδι.

ΠΑΙΔΙ:

Μανούλα, ο πατέρας μου κατέβηκε στον Άδη;

MANA:

Ησύχασε αγόρι μου, δεν πέθανε όπως οι άλλοι.

ΠΑΙΔΙ:

Εξήγησε μου, διώξε μου τη λύπη τη μεγάλη.

MANA:

Πολέμησε σαν ήρωας εκεί στην Τρεμπεσίνα.

ΠΑΙΔΙ:

Στην Αλβανία έπεσε; Από τα χρόνια εκείνα;

MANA:

Για μια άλλη μάνα, πιο τρανή.

ΠΑΙΔΙ:

Ποια μάνα;

MANA:

Την πατρίδα!

Γι' αυτή το αίμα έχυσε ως την στερνή ρανίδα.
 Τη λεν Ελλάδα. Σαν κι αυτόν κι εσύ να την τιμήσεις

Νάναι μεγάλη και τρανή, πάντοτε να φροντίσεις.

ΠΑΙΔΙ:

Όρκο σου δίνω μάνα μου, σ' αυτή την άγια μέρα
 Τον ένδοξο που έμαθα θάνατο του πατέρα,
 Πως το παράδειγμα κεινού πιστά θ' ακολουθήσω
 Και τη μεγάλη μάνα μου πιστά θα υπηρετήσω.

Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αγαπητοί συμμαθητές, συμμαθήτριες,
 Εμείς οι μαθητές, οφείλουμε να μελετούμε πάντα την
 ιστορία της πατρίδας μας, για να μαθαίνουμε τα
 μεγαλουργήματα του Ελληνισμού, κάθε φορά που οι
 Έλληνες είναι ενωμένοι και στην ειρήνη και στον
 πόλεμο.

Ας προσπαθήσουμε να γίνουμε άξιοι των μαχητών
 του '40.

Να κάνουμε το παρελθόν της φυλής μας, παρόν και
 μέλλον και να στήσουμε μέσα στην καρδιά μας την
 Ελλάδα.

«Κι αν είν' η Ελλάδα τόση δα,
 στο χάρτη μια κουκκίδα,
 είναι η ωραιότερη
 στον κόσμο αυτό πατρίδα.

Πάνω σ' αυτήν το δάχτυλο
 όλοι οι λαοί ακουμπούνε
 και τους παλμούς της λευτεριάς
 ακούνε να χτυπούνε.»